УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №11(109) Листопад 2001

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

о.Юліан Катрій, ЧСВВ. **Божественна Літургія – джерело святости** */ 2-е вид. – 2001. – 138 с.*

Цією книгою відомий богослов продовжує ряд своїх праць, які мають на меті поглибити у нашого народу любов до святої віри, знання Божої науки, а також розуміння церковного обряду. Служба Божа як найбільше таїнство спільної молитви Богові стала предметом роздумів й аналізу автора. Він вводить нас в історію виникнення Божественної Літургії, відшуковуючи її першоначатки в "апостольських часах", і разом з тим послідовно пояснює значення і зміст кожної частини, кожної окремої молитви, супроводжуючи їх відповідними коментарями. Бо це, на думку автора, повинно допомогти християнинові відкрити все багатство спілкування з Богом. Сподіваємося, що вона зацікавить широке коло мирян і духовенства.

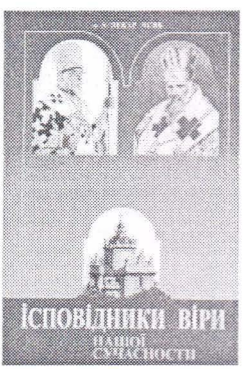

о.Атанасій Пекар, ЧСВВ. **Ісповідники віри нашої сучасности**: *Причинок до мартиролога Української Католицької Церкви під совітами/ 2-е вид. – 2001. – 288 с.*

Збірка доповідей під загальною назвою "Ісповідники віри нашої сучасности" охоплює найважливіші моменти сучасної історії Католицької Церкви на західноукраїнських землях (у Закарпатті та в Галичині) і на території Чехословаччини (Пряшівщина), яка у XX ст. дала геройське свідчення непохитної віри і своєї вірности Апостольському престолу. У книзі відображено тернистий шлях Католицької Церкви в Україні і Словаччині, її духовних провідників, митрополитів, священиків, монахів та простих вірних в умовах радянського режиму. Це все базується на документальних свідченнях.

Викликавши велике зацікавлення серед українців діаспори, ця книга, безперечно, стане корисною для широкого загалу читачів в Україні.

Кучерявий В., Оленюк О., Лук'янчук Н. **Сади і парки Львова.** – *2001. – 48 с., іл.*

"У всіх своїх найпрекрасніших снах людина не зможе винайти нічого прекраснішого, ніж природа..." – так висловився французький мислитель Альфонс де Ляртіме. Здійснити прогулянку зеленими стежками Львова – його відомими своєю красою парками, відчути дух минулого, побачити сьогодення та уявити майбутнє можна з допомогою пропонованої книжечки-альбому.

Вона дасть змогу побачити, яким все ж таки був княжий Львів 100-150 років тому.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Хоча у листопаді до нас завітали перші заморозки, все-ж-таки на вулицях наших міст і сіл досить людно. Зокрема, першого листопада, коли багато людей йшли з букетами квітів до братських могил Січових Стрільців віддати їм останню шану і помолитися за кращу долю нашої Батьківщини.

Молімся згідно з місцевим наміром Апостольства молитви на цей місяць за зростання здорового патріотизму серед нашої інтелігенції, щоб всі об'єдналися під гаслом "Бог і Україна".

У листопаді вшановуємо двох велетнів духа, зокрема, відхід до вічності Митрополита Андрея Шептицького та св.свщм.Йосафата Кунцевича, апостола з'єднання. Тому змістовна стаття богослова Степана Суса, присвячена 100 -ій річниці вступленню на митрополичий престіл Слуги Божого Андрея та публікація о.Василя Зінька, ЧСВВ про духовну і сподвижницьку працю св.свщм.Йосафата є актуальними у цьому числі.

Член нашої редколегії о.Корнилій Яремак, ЧСВВ взяв активну участь у нараді греко-католицьких видавців і редакторів та пропонує читачам ознайомитися з власними міркуваннями про роль церковних ЗМІ у нашому суспільстві.

Отець Василь Мендрунь, ЧСВВ продовжує знайомити з постатями ЧСВВ, подаючи короткі відомості про них, та про цікаві покликання до Чину. Наш постійний дописувач Андрій Бідюк збагачує рубрику "Постаті ЧСВВ" життєписом о.Пахомія Бориса.

Вельми обширною є стаття Ольги Крак про місійне служіння сестер Йосифіток у цілому світі. Під рубрикою "З життя Церкви" повідомляємо про прощу до Крилоса, відпуст у Жовкві, а рубрика "Церква і молодь" висвітлить цікаві подорожі молоді Львівщини, тощо.

У цьому числі поетична сторінка містить вірш Івана Довганюка, присвячений темі ненароджених дітей. Для дітей пізнавальним стане оповідання про одне з чудес блаженної сестри Йосафати Гордашевської, СНДМ.

Завершує це число некролог і спомин про одного з найславніших місіонерів під час нашого духовного відродження о.Тараса Олійника, ЧСВВ.

Наприкінці цього місяця розпочинається вже і різдвяний піст або Пилипівка. На наших городах, полях і в садах буде вже набагато менше праці, тому присвятімо більше уваги праці над собою – духовному зростові не лише самим постом і відсутністю різних розваг, але й молитві, ділам милосердя, духовним читанням, прийнятті Святих Тайн. Таким чином сповнимо бажання і заклик Святішого Отця, сформульований у загальному намірі Апостольства молитви: щб всі ми за прикладом і заступництвом святих сміливо голосили Євангеліє Царства Божого.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВСІ МИ ЗА ПРИКЛАДОМ І ЗАСТУПНИЦТВОМ СВЯТИХ СМІЛИВО ГОЛОСИЛИ ЄВАНГЕЛІЄ ЦАРСТВА БОЖОГО.

Всі люди покликані до Царства Божого. Ті з-поміж них, які завдяки дарові св.віри стали дітьми Божими, повинні донести цю радісну вістку про Царство Боже до всіх тих, які ще не пізнали св.віру. Молімося за те, щоб за прикладом святих і блаженних ціло-

го світу, які свого часу сміливо голосили Євангеліє своїм сучасникам, всі християни не менш відважно сьогодні доносили Слово Боже. В країнах, де християнство дуже мало поширене, це називають євангелізацією. Молімося за те, щоб за прикладом і за заступництвом святих всі вірні в усіх християнських країнах, де первісний запал погас, відважно і плідно євангелізували тих, які не пізнали дару св.віри.

Місійний: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ СПІВДІЯЛИ В ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНОМУ СЛУЖІННІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ НА МІСІЙНИХ ТЕРЕНАХ.

На місійних теренах (це здебільшого убогі країни) дуже необхідною є християнська література, аудіо- та відеотехніка для успішного ширення Божого Слова. Мало хто може туди поїхати, але всі можемо підтримати їх молитвою. Молімося за те, щоб всі християни, які спроможні нині матеріально підтримати, фінансово допомогли місіонерам у придбанні необхідних засобів інформації для плідного ширення Божого Слова на місійних теренах.

Місцевий: ЩОБ У СЕРЕДОВИЩІ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ ЗРОСТАЛА НАЦІОНАЛЬНА СВІДОМІСТЬ І ШАНУВАВСЯ ПАТРІОТИЗМ.

Сьогодні окрім духовного відродження повинна відроджуватися національна свідомість. Потрібно нам усім молитися за те, щоб в середовищі інтелігенції, та й серед студентства – її майбутнього – пробуджувався і зростав здоровий патріотизм, до якого закликав наш славетний поет Тарас Шевченко: "Чужого научайтесь, і свого не цурайтесь!". Цей патріотизм мав би об'єднати усіх українців довкола гасла: "Бог і Україна". Церква не закликає до шовінізму, а до пошани національних меншостей. Попри це, український народ має панувати у своїй хаті, а кожний інший – у своїй. Значна більшість жителів України вважає себе українцями, але багато з них не говорить рідною мовою. Молімося, та й робімо все, що у наших силах у напрямку зростання національної свідомості, а ще більше – правдивого християнського життя серед наших збайдужілих співвітчизників.

Покровитель на листопад – св.Димитрій Мироточець, 8 листопада (26 жовтня)

Св.Димитрій був, мабуть, дияконом, що загинув мученицькою смертю під час переслідування християн у Дальмації. Згодом, коли частину його мощей перенесли до м.Солуня в Македонії і поставили там церкву на його честь, почали християни вшановувати як високого царського достойника – проконсула й начальника міста Солуня. За переказом св.вояк загинув мученицькою смертю за імператора Максиміліяна.

Св.Димитрій – правдивий християнський мученик, але, на жаль, не маємо достовірних подробиць про його життя й мученицьку смерть.

Ще віддавна цей святий дуже вшановувався в Україні. Коли християнська віра поширилася серед нашого народу, князі, військо та й усі вірні віддавали себе в опіку св.Димитрієві. Нестор-літописець свідчить, що до Володимира привезли з Солуня чудотворну ікону цього святого і дуже її вшановували. На честь св.Димитрія в Україні побудовано багато церков.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ ПОЗБУЛИСЯ УПЕРЕДЖЕНЬ ЩОДО ІНШИХ КУЛЬТУР І ШАНУВАЛИ ГІДНІСТЬ ТА ПРАВА ЛЮДИНИ.

Місійний: ЩОБ У СВІТЛІ ВЧЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ СЕРЕД НАРОДІВ АЗІЇ ПОШИРЮВАВСЯ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГУМАНІЗМ.

Місцевий: ЩОБ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ВІРИВ У СИЛУ МОЛИТВИ ТА НЕ ЗВЕРТАВСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ ДО РІЗНИХ ЕКСТРАСЕНСІВ.

Покровитель на грудень – св.Амброзій, 7 грудня (24 листопада)

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Віднині "Місіонар" можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні України на 2002 рік.

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 43 коп.
на 3 місяці – 4 грн. 29 коп.
на 6 місяців – 8 грн. 58 коп.
на 12 місяців – 17 грн. 16 коп.

Вартість приймання передплати (послуги працівника пошти, який приймає передплату):

на 1 місяць – 0,35 грн.
на 3 місяці – 0,80 грн.
на 6 місяців – 1,00 грн.
на 12 місяців – 1,50 грн.

Поштовий індекс "Місіонаря" – 23959

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Вас будуть ненавидіти всі за моє ім'я. Але волосина з голови у вас не пропаде!" (Лк 21, 17-18).

Святий євангелист Лука пише своє Євангеліє тоді, коли вже розпочалися переслідування християн. Слово Боже звернене до всіх християн всіх часів і до їхнього щоденного життя, проте містить одну пересторогу і одну обіцянку: перше більше стосується теперішнього життя, а друге – до майбутнього. Вони точно здійснюються в історії Церкви і кожна особа, яка намагається насправді бути вірним учнем Христа, має у цьому досвід. Існує одна закономірність: хто наслідує Ісуса Христа, то його будуть ненавидіти. Це доля практикуючого християнина в цьому світі. Не треба собі робити жодних ілюзій, бо св.Павло нам пригадує: "Всі ті, які бажають жити побожно в Христі Ісусі, будуть переслідувані" (2 Тим 3, 12). Ісус пояснює чому воно так є: *"Якщо б ви були з цього світу, то світ своє любив би. А тому, що ви не з цього світу, а я вас вибрав від світу, то тому вас цей світ ненавидить" (Ів 15, 19).*

Завжди існуватиме велика різниця між способом життя християнина і способом життя суспільства, яке нехтує цінностями та засадами Євангелія. Той контраст може проявлятися у формі переслідування, навіть жорстокого, або незацікавленням Божою наукою, що теж боляче для християн.

"Вас будуть ненавидіти всі за моє ім'я. Але волосина з голови у вас не пропаде!" (Лк 21, 17-18).

Нас попереджено, хоча цей спосіб поведінки дуже незрозумілий і не вкладається у рамки людської логіки. Але це нехай не буде для нас великою несподіванкою, оскільки можемо отримати ненависть замість любові, яку намагалися подарувати. Нехай це нас

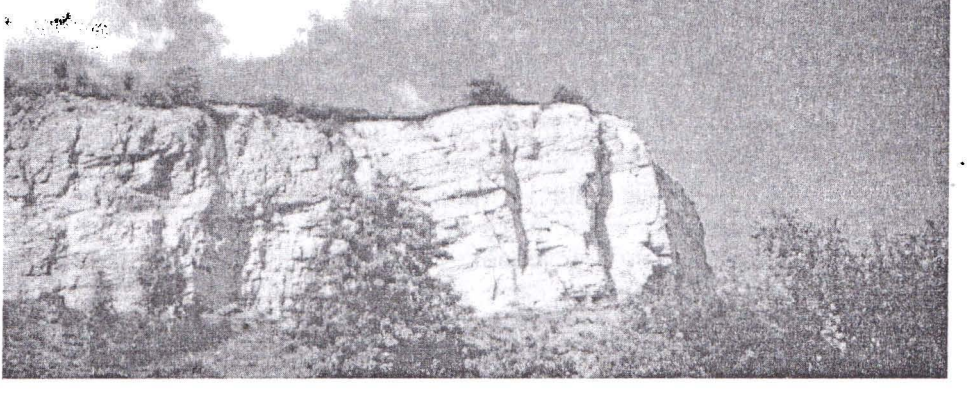

не зіб'є з дороги, не згіршує, не дивуймося такій поведінці людей у світі. Це ніщо інше, як зовнішній вияв тої суперечності між людиною, яка є закритою сама у собі, і Богом. Ці слова є гарантією того, що ми на добрій дорозі, що ми дійсно наслідуємо Учителя. Слід з цього приводу радіти. Цього, по-суті, бажає також Ісус, коли говорить: "Блаженні ви, коли вас ображатимуть і переслідуватимуть заради мене. Радійте і веселіться...". У такі прикрі хвилини у наших серцях має панувати радість, така радість, яка характеризує справжнього християнина у будь-яких обставинах життя. Далеко не всі нас ненавидять. Ми маємо ще й багато приятелів між братами і сестрами по вірі, які нас по-справжньому люблять і підтримують духом.

"Вас будуть ненавидіти всі за моє ім'я. Але волосина з голови у вас не пропаде!" (Лк 21, 17-18).

Маємо обіцянку Ісуса: ані одна волосина з голови вашої не впаде. Що означають ці слова? Ісус покликається на вислів з книги Самуїла і застосовує його до остаточної долі своїх учнів, щоб запевнити нас у тому, що маємо численні терпіння, труднощі через переслідування. Ми повинні завжди почувати себе впевнено в руках Бога Отця, який все знає про нас і який нас ніколи не залишає. Словами "волосина з голови у вас не пропаде", Ісус хоче сказати, що Отець Небесний сам дбає про нас, навіть за найменші дрібниці, про наше життя, наших ближніх, родичів і за все, що у нас на серці.

"Вас будуть ненавидіти всі за моє ім'я. Але волосина з голови у вас не пропаде!" (Лк 21, 17-18).

Скільки мучеників, навіть невідомих нам, почерпнули з цих слів Ісуса відвагу мужньо перенести переслідування, депортації, зневаги, аж до насильницької смерті. Будьмо переконані у тому, що добрий Бог допускає і такі прикрі обставини життя.

"Вас будуть ненавидіти всі за моє ім'я. Але волосина з голови у вас не пропаде!" (Лк 21, 17-18).

Завжди, коли відчуваємо невимовний біль у серці через ненависть чи жорстоке переслідування, знаючи поведінку Ісуса, який нам заповів, що маємо любити ворога і чинити добро тому, хто нас ненавидить, і благословити того, хто нас проклинає, і молитися за того, хто нас зневажає, слід перемогти ненависть любов'ю. Яким способом? Відповідь лиш одна: маємо любити першими. Мусимо завжди оберігати себе від усякої ненависті, і навіть тієї внутрішньої прихованої, бо цей світ, який відкидає Бога, має потребу у Ньому, прагне Його любові і спроможний відповісти на Його заклик. Врешті питаємося: як жити цим Словом життя? Через те, що світ нас ненавидить, це є Ісусовою гарантією, що ми насправді наслідуємо Його. Ми повинні саме туди, де виникає ненависть, приносити любов.

К'яра ЛЮБІХ

ВЕЛИЧ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

На світлині: фотопортрет митрополита А. Шептицького початку 1900-х років

"Пам'ять про них не може бути втрачена, бо вона є благословенням. ...вони становлять знак надії для наших і прийдешніх часів. Вони показали, що любов є сильніша від смерті" **(З промови Святішого Отця під час Св.Літургії у візантійсько-українському обряді у Львові).**

Мабуть для того, щоб пережити у своєму серці цю таємницю Божої любові, потрібно, направду, всеціло ввійти у життя Христа, злучитися з Ним. Хоч би якими не були життєві буревії, та коли споглядаєш на ті багряні сліди свідків віри, то усвідомлюєш те, що покликаний йти все далі і далі, мусиш також свідчити свою віру. Потрібно брати приклад з їхнього життя, пересвідчуючись в тому, що і людина нинішніх часів, попри різні життєві труднощі може бути святою.

Великим прикладом для нас сьогодні є постать Мужа сильної Віри і Духа митрополита Андрея Шептицького, якому присвячений у нашій Церкві 2001 рік. Цього року минає 100 років від дня інавгурації Андрея Шептицького на митрополита Києво-Галицької митрополії. З нагоди цього проводилися та й тривають численні прощі, конференції, бо "треба зробити належне посилання на його героїчну апостольську діяльність, щоби зрозуміти полюдському незбагненну живучість Української Греко-Католицької Церкви у жахливі роки переслідувань" **(З промови Святішого Отця під час Св. Літургії у візантійсько-українському обряді у Львові).**

Митрополит Шептицький став новим апостолом Андреєм, запалюючи полум'я Божої любові у людських серцях. Ще у дитинстві він важко хворів, мав великі випробування, але вже тоді засвідчив, що то значить горіти любов'ю до Бога, жити духовними ідеалами. Він відчував, що є призначеним для чогось вищого, що дорога покликання пролягатиме не через багатство, допомогу ближніх, а через шлях, де

сам собі мусиш виймати колючки зі стіп. Юний Роман (світське ім'я) під впливом матері набирав ще більшої відваги до праці над своїм покликанням. Щире мамине "Богородице Діво" навчило Андрея Шептицького ще у дитинстві уподібнити своє життя до життя Пречистої, сприймати з покорою усе, що пошле щедра Господня рука. Допомога ближнім, підтримка у найважливіших моментах життя ясно прослідковується впродовж цілого служіння Митрополита Андрея. На нього міг надіятись кожен, він вмів усім уділити увагу, допомогти матеріально і духовно. Яким важливим є батьківське виховання, чого у нинішній день дуже бракує у наших родинах!

Правдивість майбутнього святця проявляється у тому, що коли Божий палець торкнеться його серця, він вже назавжди загоряється любов'ю до Творця, хоче перебувати разом з Ним кожної хвилі і повсякчасно, щоб в такий спосіб свідчити поміж людьми, що окрім матеріальних дібр, є щось найважливіше – Божа благодать. Митрополит Кир Андрей зі словами "Христос поміж нас!" пройшов ціле своє життя, навіть у неволі, де потішав інших, нагадував про ту особливу Божу любов до кожного чоловіка, незалежно від його віри і національності. Тому частка, яку вибрав для себе, не віднялась від нього, а ще примножились ті дари, які дав йому Творець.

Ставши на чолі Церкви, митрополит Андрей Шептицький добре знав, що мусить вести свою паству через великі випробування, неволю, де в такий спосіб мав би першим йти серед людей на муки.

Був це дійсно помазаник Божий. Його Господь послав до рідного народу у той час, коли вирувала зневіра, а окупанти принижували його гідність. Своїм добрим пастирським словом митрополит Андрей вмів лікувати людські душі, стати для них чимось таким, що показує світлу дорогу до майбутнього, заохочує до праці над собою, до збереження духа віри і любові до Батьківщини.

Сьогодні ми повинні зрозуміти велич особи Митрополита Андрея, читати його думки, молитися про Божу Мудрість для Церкви і народу. Мусимо жити тою любов'ю, якою керувався він ціле своє життя, просити в Бога ласки зарахувати його до лику святих. А батьки мали б ставити в приклад своїм дітям Митрополита, як того, хто вмів ревно молитися ще в дитинстві, просячи в Бога про покликання, ласку великої любові. В той час, коли світ перестає цінувати тих осіб, які свідчили високу мораль, вміння зберегти у суспільстві добро і дотримання Божих Законів, ми повинні ще з більшим оптимізмом працювати над собою, над осягненням тих харизм, які мав Кир Андрей Шептицький. Християнин третього тисячоліття має над чим працювати, має будувати ту "рідну хату" (так називається одна з праць Митрополита Андрея), знаходити у ній місце для Бога. Він мусить жити словом, що дає Церква, має розуміти те, що таке віра і для чого він вірує. А понад усе повинен пам'ятати про те, що та віра, яку дав нам Господь, є збережена кров'ю мучеників, досвідчена життям не одного праведника, серед них і Митрополита Андрея Шептицького.

Степан СУС,
Львівська духовна семінарія
св. Духа (смт. Рудно)

Львівська ветеринарна академія нещодавно відзначила 120 років своєї діяльності. Під час трьохденної конференції було виголошено чимало доповідей науковцями з України та з-за кордону. Слово мав о.Василь Зінько, ЧСВВ, який впродовж кількох років почергово з доцентом Володимиром Андрушком читає лекції з християнської етики та релігієзнавства для студентів цього відомого вузу.

Витяги з доповіді о.Василя Зінька, ЧСВВ "СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ ЕКОЛОГІЧНІ ПИТАННЯ У СВІТЛІ НАУКИ ЦЕРКВИ"

Село є колискою вікової культури, традиції та релігійності.

Основою сільського господарства у цивілізованих країнах є приватна власність, яка випливає з Божого природного права. За неї люди відповідальні перед Творцем, родиною, суспільством і Церквою.

Екологія у цьому контексті – це усталена Господом Богом рівновага природного середовища, враховуючи флору і фауну.

Сільське господарство та екологія стисло пов'язані між собою. Вони залежать від людської співпраці. У Святому Письмі йде мова про те, щоб люди опановували землю й панували над її творіннями.

Сільське господарство та екологія не можуть розвиватися без релігійної свідомості людей. Тільки правдива релігія зроджує почуття відповідальності за належне раціональне використання природних багатств, забезпечує нормальний стан екології. Це означатиме, що людина визнає піклування Творця всього сущого про все живе. Але не тільки працівники сільського господарства, але й усі громадяни повинні мати сильне довір'я до Божого Провидіння. З усього цього мусимо усвідомити такі богословські питання:

- Бог є творцем усього;
- Господь про все ним сотворене піклується;
- Бог провадить все до цілі, поставленої своїм Провидінням.

Ми живемо на родючій землі, у країні "медом і молоком текучій". Цим нас обдарував Господь. Згідно з дослідженнями деяких економістів, Україна за рік могла би прогодувати дві Європи.

Тому мусимо мати на увазі такі речі:

належно зреформувати сільське господарство та пропонувати споживачам якісну продукцію;

працівникам цієї сфери потрібно керуватися у своїй роботі моральними засадами, слід позбуватися таких ганебних явищ як нетверезий тракторист, зоотехнік чи агроном;

сільське господарство в Україні залежить від Божого благословення і опіки Пресвятої Богородиці, і чим більше християнського духу буде серед працівників, тим родючішими будуть ниви, сади, городи, тим більшими будуть надої молока, тощо. У Псламах читаємо: якщо Господь Бог не збудує дому, то марно трудитимуться будівничі.

Завершимо цю доповідь такою приказкою: "Ти, Боже, поможи, а ти, небоже, не лежи!"

СЕРЦЯ, ЗІГРІТІ ДУХОВНОЮ РАДІСТЮ

(Сестри Згромадження св.Йосифа продовжують апостольську працю блаженних монахинь Олімпії і Лаврентії)

За Божим Провидінням це жіноче Згромадження зростає монашими покликаннями. Монахині проводять апостольську працю в багатьох країнах світу, зокрема у Польщі, Канаді, Бразилії та ін. Нещодавно вони урочисто вшанували двох блаженних сестер Йосифіток – Олімпію Біду та Лаврентію Гарасимів. Їхні імена, наче зорі, сяють з висоти небес, вони заступаються у небі за свою Церкву і народ.

У монастирських каплицях та келіях сестер Йосифіток завжди витав дух молитви і святості. Добрим прикладом жертвенності і працьовитості був для цих монахинь засновник їхнього Згромадження о.Кирило Селецький. Він залишив у спадок прийдешнім поколінням багату духовну і писемну спадщину, зокрема, "Житіє Івана Боска", "Життя доброї законниці", "Життя Івана Золотоустого", "Катехизм для молоді" та ін. Бачачи духовний занепад народу, він відкриває читальні, створює братства тверезості, тощо. Колись владика Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ, також блаженний, так про нього писав: *"Це людина ангельської доброти, покірна, любить усе добре, поширює його всюди. Він готовий на все, чого вимагає від нього воля Божа і Божа слава"*.

Сестри Йосифітки багато працювали над пошуком нових матеріалів про о.Кирила Селецького та його родину, яка теж пережила важкі випробування долі, переслідування за віру, за глибокий патріотизм і любов до рідної України.

Ми попросили сестру Йосифітку Павлу Дубасюк розповісти нові цікаві факти з життя засновника цього Згромадження та початки діяльності сестер Йосифіток. Ось що вона розповіла:

– Ще за життя о.Кирила Селецького про нього ходили легенди. Люди розповідали про те, як він зняв з себе сорочку і віддав бідному. Під час посту він весь хліб від парастасу роздавав бідним та вдовам. Це була людина великої доброти і жертовності, сповнена любов'ю до Бога та ближнього.

Спочатку о.Кирило був духовним провідником сестер Василіянок у Яворові, а потім – засновником і фундатором Згромадження сестер св.Йосифа. Звичною справою для нього було опікування убогими та сиротами. Здібніших хлопців він посилав на навчання в ремісничі школи та духовні семінарії, а дівчат готував до духовного подвижницького життя.

– Сестри св.Йосифа – продовжує розповідь с.Павла – *займалися пошуками матеріалів про блаженних сестер Олімпію і Лаврентію. Знайшлися потомки славного роду Селецьких, які також пережили переслідування за віру та були вірними Богові і Церкві. Зокрема, правнучка о.Кирила Селецького – Ольга Добрянська – була вивезена службою НКВС в Томську обл., де відбували заслання духовні дочки о.Кирила – монахині Лаврентія і Олімпія. Ще раніше цей священик взяв на виховання матір Ольги – Євтимію, яка ще*

зовсім дитиною залишилася сиротою. Він дбав про її належне виховання, духовний вишкіл і освіту.

– 28 квітня 1918 року, – продовжує свою розповідь с.Павла Дубасюк, – о.Кирило Селецький помирав у домі сестер св.Йосифа у Цеблові. За нього відправлялася Служба Божа. Поруч з ним сиділа Євтимія. Перед смертю о.Кирило наспівував ледь чутно улюблену пісню "Просимо тя, Діво...". Євтимія, передчуваючи його скору смерть, заплакала. Отець Кирило сказав: "Не плач. Навіть коли я помру, буду усім допомагати". Так воно і було. Обіцяну допомогу відчувала впродовж свого життя. Донька Ольга була чудом зцілена від важкої недуги. Згодом, коли родина відбувала заслання, стався ще один прикрий випадок: Оля ледь не втопилася у ріці Об, але відчула мовби руку порятунку від о.К.Селецького. Таких прикладів немало. І нині завдяки його молитвам і заступництву наше Згромадження розвивається.

На світлині: с.Михаїла Квятковська та с.Маргарета Табачук у дитячому садочку (Вінніпег, Канада)

– Сестро Павло, детальніше про це розкажіть.

Багато домів сестер св.Йосифа діє у Польщі, зокрема у Вроцлаві, Кракові, Перемишлі та ін. У Вроцлаві монахині дбають за красу храму, де служить владика Вроцлавсько-Гданський Володимир Ющак, ЧСВВ, а також катехизують дітей. В селі Бані Мазурські с.Мирослава Гнилиця навчає дітей катехизму у школі. ***В Канаді*** є два великі доми. Перший – у Саскатуні. Тут сестри опікуються домом перестарілих.Видається ними часопис "Дім св.Йосифа". Другий – у Вінніпезі, де сестри впродовж багатьох років працюють у захоронці, тобто українському дитсадку. Влітку виїжджають з дітьми в мальовничі місцевості, вчать наших пісень, звичаїв і обрядів. Нещодавно монахині у Вінніпезі видали книгу о.Й.Скрайверса "Чудесне життя с.Варвари Шапки". Отож, і в далекій Канаді люди знатимуть про цю ісповідницю віри з України. Багатогранною є праця сестер Йосифіток у ***Бразилії***. Вони утримують сиротинець для українських дітей, катехизують дітей і молодь при школах і парафіях, вчать плекати україн-

На світлині: сестри св.Йосифа з митрополитом Кир Михаїлом Бзделем,ЧНІ (Вінніпег,Канада)

На світлині: діти із сиротинця св.Йосифа у Бразилії

ське слово і зберігати звичаї рідного народу.

– Нині ***в Україні*** діють кілька домів, – розповідає далі с.Павла. – В с.Потеличі на Львівщині сестри активно працюють з дітьми та молоддю м.Рави-Руської та навколишніх сіл. Настоятелька дому с.Єлизавета Бігун є керівником молодіжного хору "Дзвони Богородиці". А скільки цікавих духовних заходів провели сестри Йосифітки в організації "Українська молодь Христові". Вони беруть участь і у фестивалях української духовної пісні. У Закарпатті наші монахині взяли під особливу опіку дітей-сиріт. Вони часто відвідують Виноградівський дитячий будинок "Берізка", катехизують дітей і молодь на парафіях. Сестра Йосафата Карватська веде змістовні телепередачі "З вірою у Бога", керує дитячим хором при церкві та ансамблем молодіжного центру смт.Королево "Аве Марія". Тут проходять обласні фестивалі духовної пісні. Монастир сестер св.Йосифа у Закарпатті носить ім'я владики Теодора Ромжі, нещодавно проголошеного блаженним. Місцевою молодіжною організацією було підготовлено концертну програму, присвячену цьому мученикові. Велике піднесення духовної праці відчувається і у с.Цеблові, де було засноване наше Згромадження. Настоятелькою монастиря є Анна Василишин, директор початкової школи. Одразу після виходу з Церкви з підпілля тут завирувало монаше життя. Сестри приділили велику увагу духовній праці з молоддю та дітьми. Сестри надають духовну опіку у домі перестарілих сіл Лешків, Унів, хворим у лікарні, узалежненим від алкоголю і наркоманії та ін.

В монастирських стінах – тиша. У каплиці сестри св.Йосифа прихилили свої коліна перед кивотом, віддаючи шану Євхаристійному Христу. З глибини монаших сердець линула молитва вдячності і прослави Богу.

Інтерв'ю взяла Ольга КРАК

НОВИЙ ЕТАП ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕРКОВНИХ ЗМІ

Свята Євангелія і свята Церква навчає кожного християнина розпізнавати знаки часу, тобто розуміти і правильно прийняти те, що тепер відбувається і правильно на нього відреагувати. Одним з таких знаків нашого часу є розвиток і вплив на людей засобів масової інформації. Сьогодні більше не державна влада, ані не Церква формують громадську думку, а саме те, що написано в газетах, сказано по радіо чи показано на телебаченні. Кожний, хто хоче мати якийсь вплив у суспільстві, хто хоче для суспільства працювати, хто хоче суспільство змінювати, мусить розвивати свій вплив на засоби масової інформації. Але й це ще не кінець, бо засоби масової інформації розвиваються у суспільстві вільних економічних стосунків і для того, щоб були рентабельними, щоб їх придбали, мусять для простої людини бути привабливими. Тому навіть державні політики, особливо у країнах розвиненої демократії, поважають журналістів і стараються їх прихилити на свій бік, щоб могти впливати на суспільство, яким, по суті, керують.

Так само і Церква не може сьогодні обмежитися тільки проповіддю в церквах чи інших місцях, де вона традиційно мала вплив. Бо навіть сюди люди, вірні християни, приходять з уже великою мірою сформованою думкою, на яку вплинули засоби масової інформації. Церква не сміє нехтувати цією великою силою впливу, бо через засоби масової інформації вона не тільки може промовити до людей, які іншим способом ніколи не почули б її науки, але в наші часи тільки таким способом може задовільнити таки своїх вірних, які активно відвідують церкви, моляться і в ній працюють. Сьогодні запити вірних постають дедалі серйознішими і глибшими, потребують поглибленого вивчення і солідних та вичерпних відповідей для широкого загалу. Минулися часи, коли будь-який священик був незаперечним авторитетом у всіх ділянках церковного і суспільного життя, тому саме через засоби суспільної комунікації до кожного вірного можуть дійти богословські міркування фахівців та офіційні твердження Церкви.

До цього часу в Українській Греко-Католицькій Церкві не було визначено якоїсь єдиної точки зору на засоби масової інформації. Хоча Вселенська Церква уже давно визнала їхню велику роль в житті Церкви, то, однак, нам не вистачає тільки посилатися на загальноцерковні документи, а необхідно творити єдину політичну лінію щодо масмедіа, пристосовану до конкретних умов життя і діяльності УГКЦ. В Україні існує досить церковних засобів масової інформації, але до тепер це були тільки поодинокі спроби пробитися у широкий інформаційний простір і бодай якимось чином про себе заявити.

Розрізненість і розпорошеність греко-католицьких засобів масової інформації спонукала їх керівників і працівників зібратися на нараду і розпочати розмову про актуальний стан цих ЗМІ, їхні потреби і проблеми. Перша зустріч відбулася у травні цього року, і саме на тій зустрічі було вирішено, щоб такі зустрічі відбувалися частіше. Тому друга зустріч мала вже конкретні завдання: що конкрет-

но ЗМІ можуть зробити для пожвавлення своєї діяльності і яка їхня роль у сьогоднішній Церкві. Учасників зустрічі привітав і поблагословив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар, виявивши таким чином не тільки увагу до проблем церковних засобів масової інформації, але й розпочавши шлях до відкритого діалогу на ці теми між мирянами та церковною ієрархією. Першим кроком у цьому напрямку стало створення Департаменту інформації при Києво-Галицькій митрополії, який виконуватиме функції пресцентру при Митрополії, визначатиме основи інформаційної політики та певним чином координуватиме працю католицьких ЗМІ. Його головою призначено п. Мирослава Павлюка, директора радіо "Воскресіння". Також призначено особистого прес-секретаря Блаженнішого Любомира, диякона Юрія Саквука. Великою проблемою в нашій Церкві сьогодні є відсутність точної і офіційної інформації з центру Церкви, з патріаршої Курії. Такі нововведення дозволять церковним засобам масової інформації швидше і точніше передавати і пропагувати офіційну церковну думку, таким чином її пропагуючи. Нашим бажанням залишається тільки одне – щоб новостворені інституції якомога швидше розпочали свою активну діяльність.

Велика проблема церковних ЗМІ – це фінансування. Вони дуже специфічні, бо їхнім завданням є не стільки інформувати вірних про певні події, як вірних формувати, тобто, навіть через короткі інформації проповідувати Євангеліє. Вони мусять проповідувати християнську мораль, тому не можуть інтригувати своїх читачів певними надто проблемними, чи скандальними матеріалами, чим часто можуть "грішити" світські засоби масової інформації. Також мусять добре вибирати, яку рекламу давати на своїх сторінках чи у своїх програмах, щоб не переступити норм християнської моралі, а то, чи й давати рекламу взагалі. Тому церковна ієрархія, духовенство і вірні мусять вважати своїм обов'язком допомагати вирішувати і такі проблеми церковних ЗМІ.

Учасники другої наради також наголосили на визначній ролі ЗМІ у євангелізації, пасторальному процесі і плеканні християнських цінностей українського народу.

Створено робочу групу з підготовки статутних документів творчої спілки християнських журналістів, до якої ввійшли б не тільки католицькі, але й журналісти інших засобів масової інформації, навіть і нецерковних, які мають бажання утверджувати у нашому суспільстві християнські вартості. За попередніми обрахунками, установчі збори мали б відбутися найпізніше у травні наступного року.

Під час зустрічі для її учасників виступив із концертом співак і композитор Тарас Курчик, автор гімну до приїзду Папи Івана Павла II в Україну "Нам Україну благослови", а в останній день праці з богословською доповіддю на тему "Слово у Святому письмі і в житті людини" виступив біблієзнавець, викладач Львівської Богословської Академії о. Тарас Барщевський.

Здавалося б, вирішено не багато. Але ми надіємося, що цих кілька рішень, про які домовилися учасники зустрічі, відкриють нову сторінку у діяльності церковних ЗМІ, у житті всіх журналістів-християн та позначаться на якості проповіді Євангелії в сучасному світі, і в Україні зокрема.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

НА ПРОЩІ У КРИЛОСІ

Восьма міжнародна проща вервиці відбулася 6 і 7 жовтня знову у древньому Крилосі на Івано-Франківщині. Як і попередні, вона була немовби суцільною молитвою за єдність християн. Вже з самого ранку 6 жовтня діти і молодь почали заповнювати територію великого релігійно-культурного заповідника, площа якого охоплює десятки гектарів. Після співаної вервиці правилася Служба Божа багатьма священиками з України. Урочисто відбулася процесія з чудотворною Крилоською іконою Богородиці, яка йшла від церкви до своєрідного амфітеатру, тут було вже встановлено престіл. Діти виконали гарно підготовлену концертну програму. Молодь збиралася біля дерев'яної церкви, яка згодом буде перенесена у Москву як дарунок місцевим греко-католикам. Опісля групи молоді піднялися на підвищення, де виконали програму про блаженних українського і російського народів. Про блаженних сестер Служебниць Йосафату і Тарсикію гарну виставу поставили монахині з Югославії, а про блаженного владику Теодора Ромжу – молодь з смт.Імстичево на Закарпатті, яку провадив бр.Августин Векляк, ЧСВВ. Фрагменти з життя блаженних з Чину Найсвятішого Ізбавителя показали молодь під проводом отців Редемптористів. О 21 годині св.Літургію на імпровізованому престолі відправив владика Павло Василик, єпарх Коломийсько-Чернівецький. Після цього відбулася процесія зі свічками до чудотворного джерела і нічні чування аж до ранку. Неділя 7 жовтня була напрочуд теплою. Гарний спів Утрені василіянської братії із Золочева розпочав недільні урочистості. Після співаної вервиці розпочалася відправа Архиєрейської св.Літургії, яку очолив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ у співслужінні кількох десятків священиків, а ще стільки сповідало. Тисячі і тисячі вірних приступили до св.Причастя. У заключному слові організатор прощі п.Й.М.де Вольф подякував Богові, владиці та всім учасникам за ці прекрасні екуменічні дні і запросив усіх на дев'яту прощу до Чернівців у жовтні 2002 року. Духовно піднесені паломники з України, Литви, Білорусі, Югославії та інших країн покидали історичний Крилос, хвалячи і славлячи Бога.

На світлині: багато тисяч вірних у Крилосі, 2001 рік

о.Йосафат
ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ВІДПУСТОВІ СВЯТКУВАННЯ У ЖОВКВІ

У старовинному храмі Пресвятого Серця Христового, що у Жовкві на Львівщині, з давніх-давен почитали св.мученика Партенія. Його вважають покровителем Жовкви. В позолоченому саркофазі у цій церкві зберігаються нетлінні мощі мученика Партенія. В день його празника відбуваються відпустові святкування у Жовкві, на які прибувають багато вірних з усіх навколишніх сіл та Львівщини.

Цього року у переддень празника в храмі відправлено Вечірню з Литією, яку гарно співали монахи Василіянського Чину та сестри Служебниці з новіціяту м.Жовкви. Потім процесія духовенства, вірних з мощами св.Партенія зі свічечками в руках пройшла вулицями древньої Жовкви.

Наступного дня відправлено Архиєрейську св.Літургію, яку очолив Преосвященний єпископ Кир Михаїл Колтун, ЧНІ у співслужінні ігумена Жовківського монастиря о.Марка Максиміва, ЧСВВ, ігумена Крехівського монастиря о.Василя Тучапця, ЧСВВ, ігумена Червоноградського монастиря о.Назарія Леха, ЧСВВ та ін.

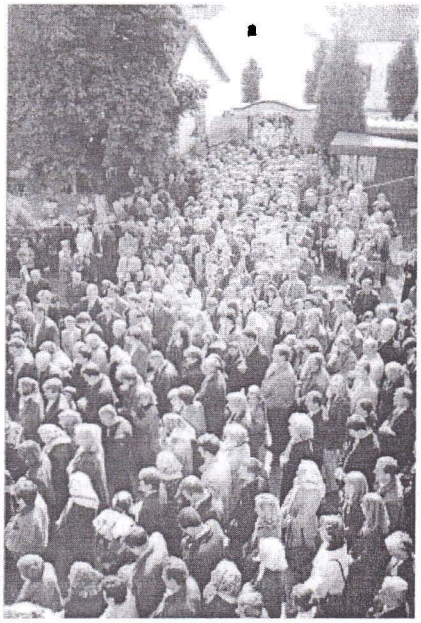

На світлині: сотні людей, які не вмістилися у храмі на урочистій св.Літургії у Жовкві.

Мелодійно линули величальні пісні на честь мученика Партенія. На закінчення святкувань владика Михаїл Колтун, ЧНІ благословив усіх вірних і окропив свяченою водою.

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ЙОСАФАТ КУНЦЕВИЧ

Наближається день пам'яті нашого св.свщм.Йосафата. Звернемо у цій статті увагу на те, як він виконував душпастирське служіння і як дбав про належну службу своїх священиків.

СВ.ЙОСАФАТ – ДУШПАСТИР

Наш св.апостол з'єднинення серйозно ставився до священичого служіння і трудився у трьох напрямках: голосив Слово Боже й передавав його на письмі, прощав гріхи та вів до праведності душі, врешті провадив місійну працю та мирив розсварених та порозділюваних на релігійному грунті земляків.

Цей наш святий дуже дбав за єдність, ніколи не оминав нагоди навчати народ Божого Слова, навіть за церквою пригадував людям про правди

віри й покаяння. Це бачили не тільки вірні нашої Церкви, але і його противники. Вони прозвали св.Йосафата "душехватом", іншими словами – ловцем душ. На ньому здійснилися слова Христові: "зроблю вас рибалками людей".

Його проповіді не мали риторичного характеру та ораторської майстерності, але були спрямовані на те, щоб переконати слухачів у Христовій правді, бо лише вона їх може визволити. Будучи свідомим того, що не завжди можна переконати живим словом, він писав багато. Викладав на папері Христову науку та розбивав вщент закиди противників простими, але водночас логічними думками.

Апостол з'єднення був **незрівнянний сповідник** і свідомий того, що замало закликати: "Покайтеся, бо Царство Небесне близько". Необхідно було особисто та індивідуально помогти окремим душам дати собі раду з пристрастями, пороками та гріхами. Він це вміло робив. Сповідав навіть поза церквою, як одного разу, коли годі було через повінь дістатися на другий берег ріки Двіни. Тоді сів на камені і сповідав. Сам давав добрий приклад частої св.Сповіді і двічі на день каявся. Вірні це бачили і самі ставали охочі до частої св.Сповіді.

Св.Йосафат був **невтомним місіонером і миротворцем,** добре розумів Христовий заклик, звернений до апостолів: "Ідіть і навчайте всі народи". Тим самим охоплював своїм духовним впливом не тільки тих, що відновили єдність з Петровим престолом, але й звертав особливу увагу на тих, які віддалилися від нього. Він добре збагнув засаду Господа Ісуса, що не здорові, але хворі потребують лікаря.

Невтомно намагався приводити заблуканих овець до єдиного стада та примирювати їх з правдивою Христовою Церквою.

СВ.ЙОСАФАТ – ВИХОВНИК ДУХОВЕНСТВА

Ставши архиєпископом Полоцьким, він дбав за те, щоб священики уміли правильно навчати вірних. Часто скликував соборчики. На них навчав духовенство тому, як потрібно трудитися для безсмертних душ. Він за ці соборчики дуже старався і вимагав присутності ієреїв під загрозою канонічних кар.

Св.Йосафат вимагав, щоб священики-парохи у визначені дні правили св.Літургії для народу й не опускали їх. Непослушних карав і позбавляв становища в своїй єпархії. У катехизмі для священиків подавав не лише вказівки того, як проповідувати Божі правди та пояснювати зміст Декалогу, але й визначив перелік днів, у які Богослужіння для народу мали обов'язково відправлятися.

Дуже велику увагу приділяв тому, щоб священики регулярно сповідалися та дбали за можливість членів їхніх родин приступити до св.Тайни покаяння. З цього огляду наш святий був дуже вимогливий. Мав повне право це робити, бо він в першу чергу сам сповідався, любив сидіти у сповідальниці та лікувати душі, очищаючи їх від гріховних пут.

Тому справедливо величають св.свщм.Йосафата Кунцевича *"пастирем добрим, який поклав душу свою за вівці" (З тропаря празника).*

о.Василь ЗІНЬКО,ЧСВВ

СВАРКА ДО ДОБРА НЕ ВЕДЕ

У вагоні поїзда панувала тишина. П'ятирічна Оксана стояла біля вікна на лавочці і спостерігала, як проминали краєвиди перед її очима.

– Мамо, коли вже буде Україна?

– Я ж говорила тобі, що аж завтра вранці.

– Оксаночко, сядь собі, ось повечеряємо і ти ляжеш спати, а завтра вранці пробудишся, а ми вже будемо в рідній Україні.

Мати закрила занавіскою вікно у вагоні поїзда і почала готувати на столику вечерю для дітей. Їй помагала старша донечка Оленка.

– Мамо, а в Україні будуть вареники? – запитала знову допитлива Оксанка.

– Аякже, будуть, та ще й зі сметаною.

– Пташки, котики, собачка і овечки будуть?

– У бабусі нашої овечок немає, а котик і собачка є.

Діти під час вечері весь час задавали питання. Потім полягали спати в повній надії, що ранок вони зустрінуть в Україні.

А як тільки пробудились вранці, так відразу діти заглянули у вікно.

– Оксанко, дивись, вже Україна, – говорила захоплено Оленка.

Оксана глянула у вікно, але нічого особливого не побачила.

– Тут все так, як вчора, – відповіла менша дівчина.

– Ідіть, помийтесь, будемо молитись, а потім поснідаємо, бо ми вже дійсно вУкраїні.

Пасажири, які їхали разом з дітьми і матір'ю, дивувались їхньою порядністю.

– А що, вони їдуть перший раз на Україну? – запитували Ганну.

– Старша вже була в Україні, а молодша вперше, – відповідала мати.

Під вечір Ганна з дітьми була вже на своїй станції. До села вони добиралися автобусом. Ганна зраділа несподіваною зустріччю з бабусею. Діти так і припали до неї, обнімають, цілують...

– У вас так гарно, бабусю, – говорила Оленка, коли бабуся привела їх до хати. Вона проживала одна. Діти, втомлені від довгої поїздки, полягали спати. А дочка з матір'ю ще довго розмовляли про різні життєві справи.

А на другий день прийшли провідати сусіди. Сестри прийшли аж у неділю разом з чоловіками. Гостей була повна хата. Ганна всіх старалась пригостити. Будучи вранці в церкві, після Служби Божої записала дітей на катехизацію і до Урочистого Святого Причастя.

– Сестри Служебниці прийняли

дітей на Божу науку і вони такі раді, що все переказують мені. Ми колись цього всього не знали, – говорила Ганна гостям.

– Це наш священик так підняв духовність у нашому селі. Тепер у нас в церкві набагато більше людей: діти і молодь, – відповідала сусідка.

– Я лише відчула в Сибіру справжній духовний голод. Ви маєте доброго пароха, церкву, цього немає в нас. А якщо є, то не так, як тут... Там усюди на першому місці горілка, без якої ніде не обходяться, – міркувала Ганна.

Та й тут за столом не обходилось без чарки. Пили чоловіки, а потім сестри і почалась жвава розмова. Розпитували про заробітки, про квартплату, про пенсії і таке інше. Аж тут старша сестра вимовила:

– Стільки їхати і не привезти дарунків, ось тобі сестра.

– Я ніколи нікуди не їду з голими руками, – відповіла друга сестра.

Тут Ганна образилась і почала виправдовуватись.

– Я про це і не подумала, адже ж тут дешевші товари, як там. Скажіть, що вам потрібно, я куплю.

Суперечка переросла у сварку, а потім пішло лихослів'я, образи і лайка.

– Мамо, а ви говорили, що в Україні не лаються, – дорікала маленька Оксана.

Гості розходились незадоволені і розсварені. В хаті залишався неспокій.

Швидко минав час. Діти кожен день знаходили собі заняття. Між дітьми Оксана і Оленка себе почували, як вдома, але в бабусі часто виникали сварки, коли до них приходила їх тітка. Сварились між собою сестри, втручалась їх мати, а коли приходив зять напідпитку, то в хаті як в пеклі все колотилось.

– Приїхала зі своїми дітьми об'їдати нас, – кричала сестра на Ганну.

– Не до тебе приїхала, а до своєї рідної мами. Діти теж хотіли бачити свою бабусю. Вона нас запрошувала.

Тут підійшла до мами Оленка.

– Їдемо додому. Нас не хочуть в Україні. Тут одні сварки.

Сестри розійшлися, але в серцях залишилась гіркота. Ввечері Ганна підійшла до свого пароха.

– Прошу отця, ми не можемо тут жити аж до Спаса. Саме на Преображення Господнє діти будуть приступати до Урочистого Святого Причастя.

– Та підождіть ще два тижні. Це буде у нас велике торжество. І дітям буде велика радість. Що сталося?

– Як вам сказати, – обтирала сльози Ганна і розказала про негаразди у їхній родині.

Ганна витирала сльози, а парох почав її заспокоювати:

– Замість того, щоб разом в любові до Бога звернутись, ви послухали злого. Ось зараз буде Служба Божа, ідіть, посповідайтесь, прийміть Святе Причастя і просіть заспокоєння.

Після Служби Божої Ганна підійшла до священика з просьбою:

– Ось даю на Службу Божу за мир і спокій в нашій сім'ї, а нам треба виїжджати.

Та тут її Оленка перебила:

– Мамо, та ще почекаємо два тижні.

– Ось, діти дають вам гарну відповідь. Як би не було важко, всіх перепросіть і кожного вечора моліться за спокій. Добро все-таки переможе зло.

Біля хати на Ганну чекала бабуся.

– Що вам сказав священик?

– Він сказав, щоб ми були терпеливими і все простили і щоб скоро не їхали додому.

– Ні, ні! Не залишайте бабусю. У мене кожного дня таке життя...

– А нам мама і батько казали, що в Україні не лаються, не п'ють горілки. Так де ж ця Україна? – запитали діти.

– Не знаю, – відповіла бабуся. – Дай Боже, щоб ви цього горя не за-

знали і завжди любилися між собою, як зараз.

– Священик сказав нам молитися за маму і за тітку, щоб вони не сварились.

Бабуся з Ганною і з діточками увійшли в хату, всі разом коротко відмовили одну десятку вервиці за спокій у хаті. Все немовби втихомирилось.

Свято Преображення Господнього припало на неділю. Людей у церкві, як ніколи, було дуже багато. Велика радість охоплювала всіх з приводу прийняття Урочистого Святого Причастя. На Службі Божій діти стояли попереду, очікуючи торжественної хвилини в своєму житті. Під час проповіді священик нагадував дітям про значення Служби Божої і Святого Причастя. В кінці запитав деяких дітей:

– Крім ласк особистих, що будете просити у Бога?

– Здоров'я для моєї мами.

– Щоб батько не приходив додому п'яний.

– Хочу бути священиком.

– О, це дуже похвально. Щасти тобі Боже, – відповів священик.

Врешті підійшов до Оленки, яка сказала:

– Я хочу... Ну... Я бажаю, щоб в Україні не сварились, не лаялись і горілки не пили...

Саме на Христових словах: хто Царства Божого не прийме як дитина, то не ввійде до нього (Лк 18,17), священик будував свою проповідь. Через тиждень Ганна прощалася зі священиком:

– Ми сьогодні їдемо. Діти вас полюбили і попросили подякувати за катехизацію.

– А коли ще приїдете?

– Не знаю, ми живемо далеко звідси. Хоч діти дуже задоволені селом, церквою, а найбільше Святим Причастям. Однак вони розчарувались постійними сварками і постійно запитують: чому в Україні так багато зла? Я говорила, що наші люди культурні, не сваряться, не гніваються, не п'ють горілки...

– Діти ваші мають рацію. Наш народ стане вільним тільки тоді, коли скине з себе гріховні пута, – відповідав парох. – Нехай Бог благословить вас, щасливої дороги!

– Оці квіти діти хочуть передати сестрі катехитці. Вони щиро дякують їй.

Вечері Ганна з дітьми сиділа вже у поїзді. Вони знову у вікні оглядали краєвиди мальовничої України, мовчки прощаючись з рідним краєм.

о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Ювілей о.Івана Музички

15 листопада цього року **о.мітратові Іванові Музичці** виповнюється 80 років. У травні він вже відзначив 50-ліття священства.

Отець Іван народився 1921 року у с.Пукові Рогатинського району на Івано-Франківщині. У 1945-1953 рр. навчався в Українській Папській семінарії і в Папському університеті Урбаніанум, де отримав ступінь бакалавра з філософії і докторат з теології. У 1954-1975 рр. був парохом в одному з міст Англії, з 1975 року - професор Українського Католицького Університету св.Климента. У 1976 році призначений парохом церкви св.Сергія і Вакха у Римі. З 16 квітня 1985 року – о.Іван Музичка працює ректором Української католицької семінарії при храмі св.Софії у Римі. Також він написав ряд статтей з історії нашої Церкви.

Редакція «Місіонаря» вітає о.Івана Музичку з 80-літнім ювілеєм і бажає йому щедрих Божих ласк!

МИ – ОДНА РОДИНА

(Продовження. Початок у ч.10 за 2001 рік)

У третьому ряді нашого "мовчазного монастиря" спочиває **бр.Панкратій Ґураль** (1905-1983). Був засуджений на 10 років концтаборів. Помер у Малехові, в домі о.Антонія Масюка, ЧСВВ, де мав старанний догляд і духовну опіку.

І, нарешті, четвертий, передостанній ряд. Тут спочиває **отець Доротей Сироїд, ЧСВВ** (1898-1987). Був добрим істориком. Переклав з німецької історію Римських Архиєреїв. Чудом уникнув в'язниці. Помер теж у Малехові, в домі о.Антонія, під час Вечірні.

Я часто навідувався до нього, не раз засиджувався цілий день: не так легко було "вирватися" від о.Доротея, який розповідав і розповідав про все, що "на серце лягло". Це були повчальні розповіді про підпільне життя, про переслідування, яких зазнав, про тих, кого пам'ятав. Що й казати: отець вмів і любив говорити. З ним навіть трапилась одна цікава пригода. Отець Юрій Янтух, ЧСВВ, повів якось о.Доротея до дантиста. "Пане доктор, – попросив о.Доротей, – прошу підпиляти оцей зуб, бо заважає мені говорити". Отець Юрій, як це почув, аж підскочив: "Не пиляйте! Я прошу Вас: не пиляйте! Він і так говорить без кінця, а як ще підпиляєте, то хто ж тоді витримає його слухати?" І всі троє розсміялися.

Отець Сироїд був лагідною, добродушною людиною. Завжди вмів вислухати, дати добру пораду; любив і пожартувати. В нього я відбув генеральну сповідь з цілого життя. Він був теж присутній на моїй першій Службі Божій, яку я відправив у Львові.

Тут похований також **брат Пафнутій Ґаздівський** (1912-1987). Арештований у Гошеві 27 березня 1950 р.; засуджений на 25+5 років. Повернувшись із заслання, працював у дитячому садочку у Львові. Був лагідної вдачі любив молитву. Був завжди життєрадісним. Я деколи навідувався до нього, переважно в неділю, разом з бр. Йосафатом Фостяком, ЧСВВ, який жив у Львові по вул. Копальній, з братом по Чину Іваном Слюзаром (бр. Йосафат похований в с. Керниця, коло Городка, а бр. Іван Слюзар – у Львові, на Личакові). Брат Пафнутій частував нас яблуками і, звичайно, мав, що згадувати. Жив він по вулиці Тракт-Глинянський аж до своєї смерті разом з о. Методієм Скралем, ЧСВВ. В цьому домі, як і в Малехові, о.Антонія, ми часто збирались на духовні розмови. Тут відбувались реколекції, облечини, свячення, навіть хіротонії. Таке не забувається...

о. Василь МЕНДРУНЬ,ЧСВВ

Продовжуємо друкувати "Історії покликань" (Мова оригіналу збережена!).

Історія покликання № 13

Я ... народився в м.Львові. Змалку бабця вчила мене молитися, водила до церкви. Велике враження було у мене, коли ми їздили па прощу до Унівської лаври.

У школі навчали катехизму деколи сестри Студитки; читали Біблію, розповідали про Ісуса, Його життя, навчання. Це все впливало на мене великою силою. І я рвався душевно до цих наук, до церкви, до Христа. У моїм виборі мене підтримували сусіди, родичі, але не хотіла мати, щоб я став монахом. Воліла, щоб був світським священиком. Але мене тягнуло до злуки з Богом.

Велике натхнення дала мені зустріч із Святішим Отцем Іваном Павлом II. Дуже мене вразили його слова: "Дорога молоде, не бійтеся ставати святими." І з Благословенням Папи Івана Павла II я остаточно вирішив присвятити своє життя Богові і вступити на новіціят до Крехівського монастиря.

Дай, Боже, мені Своє благословення, щоб я був ревним Твоїм слугою.

Історія покликання №14

Моя історія покликання бере початок від тоді, коли мені було 13 років. Одного разу я ходив з батьками відвідувати тяжко хвору жінку, і тут познайомився з о.Йосифом Будаєм. Він запропонував мені прийти в неділю до церкви св.Онуфрія, щоб пройти там катехизацію, а згодом навчитись прислуговувати отцям до Служби Божої. Саме так усе і сталося: у неділю ми з мамою раненько встали, вона взяла мене за руку і ми пішли до церкви. Там мене записав брат Миколай, і з того часу я постійно відвідував недільні навчання. Цей день мені запам'ятався так, якби це було сьогодні. Можливо, я вже ніколи не забуду цього дня. Оце саме і був зародок мого покликання. Минав день за днем. Я вже поступово навчився прислуговувати, і тому навіть частіше став відвідувати Службу Божу.

Минув рік. Вже тоді з'явилась в мене така думка, щоби колись піти в монастир, бо часто біля себе бачив братів і отців, і мені дуже хотілося бути не іншим, а саме таким, як вони. Але водночас це здавалось неможливим, і я відкидав оті думки... Та одного разу брат, який відповідав за Євхаристійну дружину запропонував нам: хто хоче йти вчитись до "Малого місійного інституту" при монастирі. Я вирішив себе випробувати... Не дивлячись на великий опір батька, я вступив до нього. Спочатку навчався у Лаврові а потім у Жовкві. Мені сподобалось щоденно ходити на Службу Божу, приймати Св.Причастя, молитись... Коли довелось залишити цей навчальний заклад, мені було дуже тяжко. Вже не міг щоденно приймати Ісуса до свого серця, розмовляти з ним... І так тягнулося цілий рік. Я навіть перестав ходити до церкви, молитися... Та прийшов такий день, що й сам не знав, що зі мною робиться: почав більше ходити до церкви, поновився в Євхаристійній дружині, відчував тугу за Св.Причастям. І знову став думати про монастир і за деякий час остаточно вирішив вступити на новіціят до Василіянського Чину. Мені навіть снилося, що там моє місце.

Тепер, пишучи цю історію покликання, не можу собі уявити: що було б зі мною, якби і далі не слухав Божого Слова ?..

НЕВТОМНИЙ ВАСИЛІЯНИН

"Ви світло світу" (Мт 5, 14)

Під час Архиєрейської Літургії у візантійському обряді 27 червня цього року Папа Іван Павло II проголосив блаженними 27 новомучеників нашої Церкви. А скільки їх ще було у 20 столітті! Їхні імена нині невідомі для широкого кола людей. Хочемо привідкрити ще одну сторінку, яка пролиє світло на життя ісповідника віри, ієромонаха Василіянського Чину о. Пахомія (Петра) Бориса, ЧСВВ.

На світлині: о. Пахомій Борис, ЧСВВ

Він народився у с. Колоденці тодішнього Жовківського повіту на Львівщині у 1903 році. Там же здобув початкову освіту, за два роки закінчивши чотири класи місцевої школи. Потім навчання у гімназії, вступ на новіціят отців Василіян у Крехові, семінарія. Під час складання перших обітів прийняв ім'я "Пахомій" (цей святий був пустинножителем). Висвячений на священика у 1933 році. Як відомо, часопис "Місіонар" користувався тоді широкою популярністю серед вірних. Саме о. Пахомій у 1935-1939 рр. був його редактором.

На світлині: могила о. Бориса, ЧСВВ

Ліквідація УГКЦ позначилася і на монашому служінні о. Пахомія. Він був безпідставно засуджений комуністичною владою на 25 років таборів і засланий до Комі АРСР, де виконував непосильну для багатьох працю лісоруба. Тоді, у ті жорстокі для нього роки, стався такий випадок. Під час одного з допитів слідчий вдарив о. Бориса так, що той аж впав з крісла. В ту мить задзвонив телефон і слідчому повідомили, що у його дружини інфаркт. Через кілька днів слідчий знову викликав священика. Запитавши про здоров'я дружини, о. Пахомій додав: "Я цілий час молився за неї".

Нелюдські умови на засланні призвели до того, що о. П. Борис захворів на туберкульоз легенів і цукровий діабет. Відбувши сім важких років заслання, повернувся на рідну землю. За ним постійно стежили, переслідували, та відважний ієромонах і далі продовжував своє священиче служіння. В приватних помешканнях уділяв Святі Тайни, відправляв Богослужіння, допомагав багатьом мона-

хам і монахиням з працевлаштуванням і львівською пропискою. Із життя цього невтомного священика відомий факт, що він відвідував відому художницю Олену Кульчицьку у Львові. Саме від нього вона отримала розрішення і прийняла св.Причастя. В останні роки свого життя о.Пахомій був підпільним Протоігуменом василіянської Провінції в Україні. Перед смертю, лежачи у лікарні, о.Борис мав у палаті сексота, який мусів доносити в КДБ усе те, про що говорив він та його відвідувачі.

Відійшов до вічності 30 листопада 1973 року цей невтомний і стійкий у вірі ієромонах ЧСВВ, не доживши кілька днів до 40-ліття священства. Похований на цвинтарі у рідних Колоденцях.

Андрій БІДЮК

ПОЇЗДКА В КАРПАТИ

Дуже цікавими і насиченими яскравими враженнями стала для дітей із села Воля Висоцька Жовківського району на Львівщині поїздка в Карпати.

На світлині: група дітей с.Воля Висоцька під час подорожі в Карпатах

По дорозі в Коломию діти відвідали в м.Бучачі на Тернопільщині василіянську церкву Воздвиження Чесного Хреста, при якій організовано ліцей для хлопців. Невеличку екскурсію по монастирі провів о.Яків Яремчук, ЧСВВ, який також приєднався до подорожуючих і брав участь в Богослужіннях. Серед дітей були учасники дитячого церковного хору, вони співали на св.Літургіях в церкві с.Дора біля Яремча, церкві св.свщм.Йосафата в Коломиї та на молебні до Христа Чоловіколюбця в старовинній дерев'яній церкві св.Василія Великого в Косові.

Поряд з тим діти ближче пізнали культуру , народні традиції та звичаї карпатського краю, відвідали в Коломиї музей народного мистецтва Гуцульщини та Покуття, приватні музеї родини Кармелюків та Михайла Струтинського в Косові. А на згадку дітям залишаться чудесні світлини, зроблені біля водоспаду в Яремче та на гірських схилах, біля святинь та музеїв.

Від імені дітей, молоді та їхніх батьків висловлюю щиру подяку нашому пароху о.Терентію Довганюку, ЧСВВ і сестрам Служебницям НДМ Йосафаті та Романні за організацію чудової подорожі, яка духовно збагатила наших дітей і залишила глибокий слід у пам'яті.

Тетяна ГАРАСИМ,
регент церкви св.архистр.Михаїла,
с.Воля Висоцька на Львівщині

ПІД ПОКРОВ МАТЕРІ БОЖОЇ

Віддавна Пресвята Богородиця була покровителькою українського народу. До неї звертаються і горнуться багато людей і сьогодні. Молодіжне товариство "Містична троянда" при василіянській церкві св.Андрія у м.Львові обрало своєю покровителькою і заступницею Пресвяту Богородицю. Тут в особливий спосіб Її вшановують і віддаються під Її покров.

14 жовтня члени "Містичної троянди" побували на Ясній Горі в Гошеві, де знаходиться василіянський монастир. Саме в цей день повернулася сюди віднайдена чудотворна ікона Матері Божої. Урочисто була відправлена Архиєрейська св.Літургія владикою Софроном Мудрим, ЧСВВ, який віддав ченців Василіянського Чину під покров Пресвятої Богородиці. Велика кількість вірних підходили до чудотворної ікони і належно її вшановували. Чудова погода сприяла духовному піднесенню людей.

Після св.Літургії члени товариства "Містична троянда" у вишиванках приступили до престолу, де в присутності о.Ореста, відновили посвяту Матері Божій та урочисто прийняли нових членів.

Направду, того дня ми покидали Ясну Гору з бажанням ще і ще сюди приїжджати, аби поновлювати своє духовне життя.

Василь ГОЛОВАТИЙ,
член "Містичної троянди" (м.Львів)

На світлині: члени "Містичної троянди" біля василіянської церкви у Гошеві з о.Протоігуменом Йосифом Будаєм, ЧСВВ

Іду до вас з любов'ю

У видавництві отців Василіян "Місіонер" нещодавно вийшла з друку перша збірка поезій Івана Довганюка. Народився він 15 квітня 1941 р. в с. Воскресінці На Івано-Франківщині. Збірка сповнена словами глибокої вдячності Богові за прожите життя. Він разом з дружиною Марією на християнських засадах виховав двох синів Василя і Володимира і віддав їх на служіння Богові, Церкві і Україні. Тепер його син о.Терентій (Володимир) Довганюк проводить душпастирську працю в Жовківському монастирі отців Василіян, є парохом храму в с. Воля Висоцька.

Іван Довганюк відійшов у вічність 23 вересня 2001 р., коли друкувалась у видавництві "Місіонар" його книжка. Та пам'ять про нього залишиться в серцях тих, хто його знав і любив, тих хто читатиме його прекрасні вірші.

Іван Довганюк

Подаруй мені, мамо, життя

Подаруй мені, мамо, життя.
Не вбивай мене в своїй утробі.
Буду вдячна тобі без кінця.
Не раз стану тобі у пригоді.

Я — маленька дитина твоя,
Я так хочу побачити неба.
О, матусю моя дорога,
Не вбивай мене, прошу, не треба.

Подаруй мені, мамо, життя,
Нехай в очі твої я загляну,
А як будеш уже ти стара,
Приголюблю, потішу, догляну.

Я так хочу побачити світ,
Я так хочу погратись ляльками...
Не вбивай мене мамо, не ріж,
Нехай навіть чужими руками.

Подаруй мені, мамо, життя,
Щирим серцем тобі я віддячу.
Нехай бідна крихіточка я
У житті позагробнім не плачу.

Нехай сльози мої не впадуть
На колись і твою домовину.
Я за тебе в утробі молюсь:
Не вбивай свою рідну дитину!...

СЕСТРО ЙОСАФАТО, МОЛИСЯ ЗА НАС

У видавництві "Край" (м.Львів) з нагоди візиту Святішого Отця Івана Павла II було видано книжечку оповідань для дітей Костя Чаваги "Добрий знак".

Кость Чавага – журналіст. Його матеріали, оповідання для дітей звучали на Ватиканському радіо, друкувалися в журналах "Місіонар", "Світ дитини", часописі "Нова Зоря". В основу оповідань взято реальні події, які сприймаються як легенди. В кожної людини є паростки добра, любові, милосердя, які спонукають нас до жертовності. Пропонуємо нашим читачам оповідання з цієї книжки.

Світланка знає, що негоже підслуховувати старших. Просто так сталося, що, йдучи вранці до школи, дівчинка почула, як за прочиненими дверима її бабуся перешіптувалася з сусідкою. Йшлося про хворобу Світланчиної мами.

— Вчора лікар Манів із діагностичного центру попередив мене, що їй залишилося жити не більше півроку, — схлипувала бабуся. — Щоби заплатити за операцію, мусимо хіба продати це помешкання. Заберу доньку з внучкою до себе, якось вже потіснимося.

Ледве стримавшись, аби не розплакатися, Світланка прошмигнула вниз сходами. Та замість йти до школи, звернула на Погулянку. Їй дуже подобався цей парк, понад яким височів їхній будинок. Із вікна виднілося мало не пів Львова, а з балкона влітку можна було зривати смачні черешні. Світланці аж ніяк не хотілося назовсім перебиратися звідси в дільницю Краківського ринку до бабусиного напівтемного покою. Туди входили через балкон з подвір'я-колодязя, де чомусь часто бігали щурі.

При згадці про цих бридких потвор Світланка витерла хустинкою сльози і подалася на вулицю Пекарську до Медичного університету шукати лікаря Маніва. Вона довгенько блукала поверхами клініки, поки її не спинила молода жінка в габіті, поверх якого мала білий халат.

— Чи можу я тобі чимсь зарадити? — лагідно запитала вона. — Ти як називаєшся?

Світланка чомусь відразу розповіла незнайомці про своє горе.

— Я називаюся сестра Діогена і тут працюю, — сказала черниця. — Лікар, котрий лікує твою матусю, поїхав у відрядження до Америки і повернеться нескоро. Але я тобі щось пораджу.

Черниця вийняла з торбинки схожу на іконку листівку і дала дівчинці:

— Ось тобі образок сестри Йосафати. Спробуй через її заступництво допомогти своїй матусі.

Помітивши, що дівчинка знітилася, черниця запитала, чи та вміє молитися.

— Ні, — чесно відповіла Світланка. — Але я би хотіла навчитися.

Вперше їй стало соромно признатися, що в них удома не було ікон, як в інших людей. Над маминим ліжком висіла пожовкла картина з березами. А над Світланчиним — з-поза рами дивилися ведмеді, яких вона малою дуже боялася, хоча бабуся казала, що то сімейна реліквія. Одначе сестра Діогена ні про що не розпитувала, а, навпаки, розповіла про побожну дівчину Михайлину Гордашевську, яка колись жила у Львові. Вона ходила молитися до церкви святого Онуфрія, а потім подалася до віддаленого села Жужель і заснувала там український жіночий монастир Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії. Нині по всьому світу служать вони своєму народові: катехизують діточок, лікують хворих, доглядають немічних.

Непомітно вони зупинилися на вулиці Пасічній.

— Ось у цьому монастирі я живу, — показала черниця на гарний дім за огорожею. — Коли відчуєш потребу, то заходь. Я також помолюся за твою маму.

Вночі Світланка намацала сховану під подушкою складену вдвоє картку з образком і подумки повторювала: "Сестро Йосафато! Вилікуй мою матусю..." Вдень вона вивчила молитву на-

пам'ять і відтак старалася непомітно якомога частіше прикладати той образок до хворих місць на маминому тілі. Якось прокинувшись, мама підозріло запитала:

— Доню, чи до нас хтось приходив, коли я спала?

— Ні, мамо, не було нікого, — здивовано відповіла Світланка.

Під весну Світланчина мама стала одужувати, й одного разу доня насмілилася розповісти про помічний образок. Мати з недовірою посміхнулася, проте погодилася зайти до монастиря на Пасічній. Разом вони піднялися східцями до глухої дерев'яної фіртки і подзвонили. Молоденька черниця чемно відповіла, що сестри Діогени немає у монастирі.

— Ми би хотіли їй чимсь віддячити, — розгублено мовила Світланка.

Їй дуже кортіло затриматися тут і бодай трішки заглянути до обителі. Можливо, що черниця її зрозуміла, бо запропонувала пройти до середини і провела до кімнати, яка називалася "Розмовниця".

— О це вона до нас приходила, коли я була хвора, — раптом вигукнула Світланчина мама, побачивши великий портрет черниці, під яким значилося: "Блаженна Сестра Йосафата Гордашевська".

— Це засновниця нашого монашого Згромадження, — пояснила черниця.

— А як мені її побачити? — не терпілося Світланчиній мамі.

— На жаль, це неможливо, — промовила черниця, — бо сестра Йосафата померла у важких муках ще у 1919 році. А її тлінні останки спочивають в Головному Домі наших сестер у Римі.

— Але я точно її бачила у нас вдома, коли лежала хвора, — не вірилося Світланчиній мамі.

Тим часом до "Розмовниці" увійшла й привіталася настоятелька монастиря. Вона розказала, що через заступництво сестри Иосафати сталося багато різних чуд і оздоровлень, тому Святіший Отець Папа Римський Іван Павло II проголосив її Блаженною. Подарувавши гостям молитовники та вервички, настоятелька монастиря порадила:

— Якщо і ви, пані, відчули Божу ласку за посередництвом сестри Иосафати, то опишіть, як це сталося. І що на те каже ваш лікар?

Лікар Манів спочатку дуже здивувався, коли побачив Світланчину маму бадьорою.

— У кого ви лікувалися? — запитав лікар. — Може проходили якийсь курс за кордоном?

Замість відповіді пацієнтка подарувала лікареві Маніву образок із зображенням Блаженної сестри Иосафати Гордашевської і, попрощавшись, швидко вийшла з кабінету, щоби обняти свою щасливу донечку Світланку.

Кость ЧАВАГА
(З книги "Добрий знак"
Львів "Край", 2001)

ВІН БУВ НАДЗВИЧАЙНО БЛАГОРОДНОЮ І ЄВАНГЕЛЬСЬКОЮ ЛЮДИНОЮ

15 жовтня цього року у м.Золочеві на Львівщині упокоївся у Бозі на 74 році життя, 54 році чернечого покликання, 44-ому священичого служіння бл.п.о.ТАРАС (ПЕТРО) ОЛІЙНИК, ЧСВВ.

Біографія

Він народився 19 серпня 1928 року в Уніон да Віторіа (штат Парана, Бразилія). Виховувався в українській родині, яка свого часу емігрувала до цієї далекої країни. Окрім Петра Олійника, батьки мали ще двох дочок та п'ять синів. Після закінчення середньої школи здібний юнак вступив на новіціят отців Василіян у Бразилії 15 січня 1947 року. Перші монаші обіти склав 14 квітня 1948 року, а професію довічних обітів – 15 червня 1952 року. Висвячений на священика 20 жовтня 1957 року митрополитом УГКЦ з Канади Максимом Германюком, ЧНІ. Отець Тарас був високоосвіченим духівником – ще братом при монастирі три роки вивчав філософію, у Римі – у Григоріянському університеті п'ять років богослов'я, здобув ліценціат на бібілійному факультеті, а в Єрусалимі вивчав топографію й біблійну археологію.

Його служіння у Василіянському Чині було різностороннім. Окрім місіонерської і душпастирської праці у Бразилії, о.Тарас Олійник, ЧСВВ навчав монахів, був неодноразово ігуменом, консультором.

У 1990 році визначний місіонер приїхав до України. Спершу жив у Крехові, Жовкві, Львові. Довший час виконував монаше служіння у Івано-Франківську, потім знову був направлений до Львова. У Золочівському василіянському монастирі кілька останніх років він був духівником і професором василіянського Інституту філософсько-богословських студій.

Свої глибокі біблійні знання о.Тарас, ЧСВВ виклав у "Біблійній історії Старого і Нового Завіту", "Історії спасіння", книзі "Сила хрищення", яка вийшла друком у видавництві "Місіонер". Також він переклав з бразильської мови актуальну брошуру В.Вроша "Слово Боже. Відповіді Біблії на закиди сектантів проти Католицької Церкви" та книгу Прадо Флориса "Ідіть, євангелізуйте охрищених". Незабаром вийде друком статут Апостольства молитви, над яким ретельно працював бл.п.о.Тарас Олійник, ЧСВВ. Та його пи-

сьменницький доробок набагато більший. Його публікації теж вміщувалися на сторінках "Місіонаря".

Похорон

17 жовтня в м.Золочеві на Львівщині відбувся похорон о.Тараса Олійника, ЧСВВ. З 10 години ранку під проводом отця-ігумена Золочівського монастиря Климентія Стасіва, ЧСВВ відспівано монаший похорон. В 11 годині розпочалася Архиєрейська заупокійна Служба Божа. Її очолив єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ. З ним співслужив о.Протоігумен Йосиф Будай, ЧСВВ, чимало отців Василіян, понад тридцять єпархіальних священиків. Присутніми були численні монахині різних Чинів і Згромаджень. Монастирська церква і подвір'я були заповнені тисячами вірних, які прийшли віддати останню шану цьому визначному місіонерові нашої Церкви. Зі зворушливою проповіддю – про світлий приклад наслідування Ісуса Христа бл.п.о.Т.Олійником, ЧСВВ – звернувся владика Софрон Мудрий, ЧСВВ. Урочисто поховали цього визначного ієромонаха Василіянського Чину на новому цвинтарі у м.Золочеві. Ніяк не могли розпрощатися з ним маленькі діти, які принесли квіти на його могилу. Це він для них відправляв Богослужіння в церкві св.Миколая. Завжди повідомляв у ній, куди їде і коли повернеться. А останньої неділі нічого не сказав, щоб не засмутити маленькі серця.

Спомин о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ про бл.п.о.Тараса Олійника, ЧСВВ:

– Він належав до невтомних трудівників Христового виноградника як в Бразилії, так і в Україні. Коли приїхав на рідну землю, то проживав у монастирях, які лише розпочинали відбудовуватися, де не було належних побутових умов. Активно включився у процес відродження духовності у людських душах. Місії, реколекції для священиків та інтелігенції, катехизація, викладання на катехитичних курсах – цей перелік можна продовжити.

Досвід керування Апостольством молитви, набутий під час монашого служіння у Бразилії, він використав і в Україні.

Отець Т.Олійник, ЧСВВ був великим прихильником почитання Пресвятої Богородиці. Він організовував для членів Марійської дружини молоді вечірники, тобто зібрання, під час яких відбувається молитва на вервиці. Кожної неділі у Золочівській монастирській церкві відправляв Службу Божу для дітей, яка була дуже популярною.

Він любив людей, для яких невтомно працював. *Нехай буде йому вічна нагорода від Господа, а від нас прохання, щоб Він щедро винагородив свого вірного слугу!* ***Вічная пам'ять!***

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор *Ольга Крак*
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 26.10.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 289
Намір Апостольства молитви на листопад 290
Намір Апостольства молитви на грудень 292
К'яра Любіх
"Слово життя" 293
Степан Сус
Велич Митрополита Андрея Шептицького 295
Витяги з доповіді о.Василя Зінька, ЧСВВ 297
Ольга Крак
Серця, зігріті духовною радістю 298
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Новий етап діяльності церковних ЗМІ .. 301
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
На прощі у Крилосі 303
Відпустові святкування у Жовкві 304
о.Василь Зінько, ЧСВВ
Священномученик Йосафат Кунцевич ... 304
о.Мелетій Батіг, ЧСВВ
Сварка до добра не веде 306
о.Василь Мендрунь, ЧСВВ
Ми – одна родина 309
Андрій Бідюк
Невтомний Ваиліянин 311
Тетяна Гарасим
Поїздка в Карпати 312
Василь Головатий
Під Покров Матері Божої 313
Поетична сторінка 314
Кость Чавага
Сестро Йосафато, молися за нас 315
Він був надзвичайно благородною і євангельською людиною 318

На обкладинці: каплиця василіянського монастиря у с.Бороняво на Закарпатті

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "СВЯТИЙ ЙОСАФАТ"

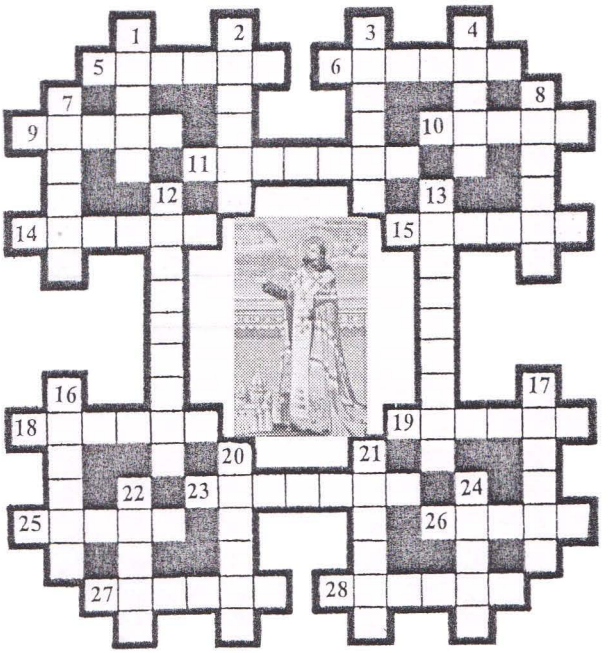

(замість трьох крапок вставте слово)

По горизонталі: 6. Частина церкви, відділена іконостасом, де розміщено престіл. 9. "Ти ... – скеля, і на цій скелі збудую мою церкву, й пекельні ворота її не подолають". 10. Головний храм єпархії – катедральний... . 11. Місто в Білорусії, де св.Йосафат був архиєпископом. 14. Вишуканість у поведінці. 15. Знаряддя праці, від якого загинув св.Йосафат. 18. Український письменник, автор пісні "Чуєш, брате мій". 19. Помічник єпископа і священика. 23. Апостольська столиця. 25. Світське ім'я св.Йосафата. 26. Є три Божі особи: Бог..., Бог Син і Бог Дух Святий. 27. Людина, яка передбачає майбутнє. 28. Спільні збори певного керівного органу.

По вертикалі: 1. Києво-Печерська ... . 2. Високий столик із похилим верхом, що його використовують як підставку для богослужбових книг. 3. Столиця Білорусії. 4. Церковний закон, установлений Вселенським собором. 7. Літописець-монах. 8. Одна з рис, характерна св.Йосафатові. 13. Автор книги "Життя Святого Великомученика Йосафата чину св.Василія В. архієпископа Полоцького". 13. Місто на Волині, де народився Іван Кунцевич. 16. Будівля, де відправляються Служби Божі, молебні, акафісти та ін. 17. "Він за Церкву і за віру, як святий ... Христа, все, що мав приніс в офіру: душу, тіло, кров, життя". 20. Назва міста, де народився св.Павло. 21. Первісна назва Палестини в Старому Завіті. 22. Ця ... любові з серця Ісуса запала до серця Івася. 24. Святий Йосафат боровся за те, щоб був один пастир і одне стадо... .

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд "Меджугор'я", опублікований у ч.10 за 2001 рік:

По горизонталі: 5. Покров. 6. Покора. 9. Правда. 10. Різдво. 13. Молитва. 14. Христос. 19. Письмо. 20. Нецька.

По вертикалі: 1. Молодь. 2. Поклик. 3. Родина. 4. Прихід. 7. Природа. 8. Свобода. 11. Дарунок. 12. Охорона. 15. Вибір. 16. Львів. 17. Ангел. 18. Скала.

З Богослужень на празник святого свщмч. Йосафата (25 листопада)

НА ВЕЧІРНІ

Засяяли добрі діла твої, як сонце на небі і на землі, Христовий угоднику, всеблаженний священномученику Йосафате! Бо ти вірно проповідував нам справжню і непорочну віру Христову, і, як добрий пастир, поклав ти за неї свою душу, як справжній заступник начальника пастирів Христа Бога нашого. Моли його, всеблаженний і богоносний Святителю, у свій празник, щоб спаслися всі, що з любов'ю вшановують святу пам'ять твого мучеництва.

НА УТРЕНІ

Стих: Святий священномученику Йосафате, моли Бога за нас.

Озброєний любов'ю і надією, і захистившись вірою, ти розбив хитрощі й підступи ворожі. Як увінчаний переможець, з божественними хорами ангелів і блаженних, живеш тепер на небесах перед престолом Царя всіх.

Слава і нині: У тебе сміливий доступ до Бога, тому, преблаженний священномученику Йосафате, заступайся за тих, які радісно святкують оце твоє урочисте торжество та з вірою вшановують твоє святе мучеництво. Захищай нас від заколотів та від усякого лиха й напасти.

З Богослужень на празник собору архистратига Михаїла і всіх безтілесних сил (21 листопада)

НА ВЕЧІРНІ

І вигляд твій вогненний і краса чудна, первоархангеле Михаїле. Ти відомий з того, що своєю безтілесною істотою проходиш увесь світ, виконуючи у своїй потузі доручення Творця всього.

Ти найперший між безтілесними ангелами служитель, славного Божого світлоявління очевидець і довірчий, Михаїле Архангеле! Спасай нас, що ось побожно вшановуємо твоє рокове свято та з вірою оспівуємо Пресвяту Трійцю.

НА УТРЕНІ

Величання: Величаємо тебе, Архистратиже Михаїле, і всіх вас, ангельські небесні сили, що повсякчас прославляєте Господа.

Слава і нині: Славні заступники всіх, Михаїле й Гавриїле! Згляньтесь на тих, що з любов'ю шанують вашу святу пам'ять та з вірою взивають: Рятуйте нас від усяких напастей!